

Vaig conèixer en Jordi Puig l'any 1976 arran d'uns cursos de formació, organitzats pel SEA, sobre màquines de munyir i el seu control. Ell com alumne, jo com a professor. Vaig aprendre moltíssim. Des d'aquell any, en Ramon, en Jordi i jo vam travar un lligam professional i humà.

En Jordi treballava per a una casa comercial de màquines de munyir, i des d'aquell curs ho compaginà com a controlador de les instal·lacions de munyir. Sempre el vaig considerar un prototip d'extensió, sense que pertanyés al SEA, ja que tant en la feina de vendre una màquina com en el de controlar-la ajudava el ramader a millorar els seus recursos. Va ser més imparcial que alguns companys del Servei d'Extensió Agrària.

La senzillesa en què orientava i adaptava una instal·lació era, certament, clarivalent. Començar de nou és més fàcil que reparar, readaptar, redissenyar. Era un mestre. No cal dir que amb en Ramon no paraven de donar-li voltes al tema, mentre la meva desconexió era total.

Com a persona era educat, respectuós, observador, coneixedor dels seus límits, i per tant dels altres, d'extraordinari sentit del humor, el qual es denota no per fer riure sinó en saber riure, i d'una ironia a cop d'ull. Fou, per tant, un savi de la vida.

Tenia, a més de les qualitats citades, una de molt important per moure's en el món de qualsevol ofici o professió, i molt especialment en el món ramader. Era un home discret. Per això era d'aquells, que com en Ramon, podia anar a qualsevol casa de pagès sense acotar el cap.

Totes les vegades en que els tres vàrem col·laborar, ens ho vam passar tan i tan bé que seria absurd sentir nostàlgia, perquè els bons moments se't queden incorporats, i a més no serviria de res ni faries honor a la seva memòria. És cert que hom se sent trist quan un amic mor, però la vida és una mica així.

La foto correspon al 12 de maig de 1997 on jo en feia 50, al seu costat hi ha Antònia a qui dedico aquesta nota